Ο Άκης φυλακίστηκε, η Ελευθεροτυπία έκλεισε και μεις δε νιώθουμε και πολύ καλά τελευταία...

Ένα χρονάκι και κάτι ψιλά πέρασαν και η τελευταία μεγάλη προσπάθεια του πνιγμένου να πιαστεί απ' τα μαλλιά του μας άφησε χρόνους. Το «κίνημα» των αγανακτισμένων έσκασε σα φουσκωμένο μπαλόνι που ακουμπάει σε καρφίτσα, αμολώντας από δω κι από κει τα υλικά με τα οποία ήταν φτιαγμένο: οργισμένο ατομισμό, θεωρίες συνωμοσίας, «αγνό» πατριωτισμό, γενικό ρατσισμό, λατρεία του κράτους «που λειτουργεί σωστά» κλπ.

Οπότε το πηλίκο συνεχίζει να γράφει μηδέν. Άδειες τσέπες, απογοήτευση στο φουλ και στο βάθος του τούνελ σκοτάδι πηχτό. Εντωμεταξύ το μενού εμπλουτίστηκε με κοσμοϊστορικές αλλαγές: ο Άκης έγινε σε μια νύχτα πτυελοδοχείο για μαζική εκτόνωση, η Ελευθεροτυπία μας κούνησε μαντήλι, οι φασίστες έγιναν επίσημο κράτος και το κράτος έγινε επισήμως φασίστας.

Αντί βέβαια οι ενδιαφερόμενοι να καταλάβουν ότι το ελληνικό κράτος βγαίνει με κάθε τρόπο και με όλους τους τρόπους από την τριαντάχρονη μεταπολιτευτική συμφωνία, ότι συνεπώς οι παλιές υλικές και ιδεολογικές διευθετήσεις κοινωνικής ισορροπίας πετιούνται στον κάδο της ανακύκλωσης, η γενική αντίληψη επιμένει να καταπίνει όποια θεωρία της σερβίρεται πρόχειρη: τα «λαμόγια» φάγαν τα λεφτά, η Μέρκελ είναι παλιάνθρωπος, διάφοροι πονηροί δεν πλήρωναν τους φόρους κ.ο.κ.

Εντωμεταξύ, το συλλογικό διανοητικό επίπεδο κατρακυλάει στα βαθιά ώστε να γίνει ακόμα πιο σίγουρο ότι κανείς μας δεν θα καταλαβαίνει τίποτα. Το κοινό μπλογκάρει με κομμένη την ανάσα, πληροφορεί και πληροφορείται αδιαλείπτως, παριστάνει ότι ξέρει ενώ ξέρει ότι παριστάνει. Ο σύγχρονος αναλφαβητισμός καλύπτει τη μπόχα του με gigabytes δεδομένων και ποτάμια πληροφοριών, αλλά δυστυχώς για τους φίλους των social media αυτό που μας λείπει δεν είναι οι πληροφορίες, αλλά ακριβώς η ίδια τους η ερμηνεία, ή αλλιώς η συνεκτική σύνδεση των διάσπαρτων νοημάτων.

Για παράδειγμα, αντίθετα με τις αναλύσεις των πάσης φύσεως «ειδικών», το μεγάλο μας πρόβλημα δεν είναι οικονομικό – ή για να το πούμε δικαιότερα δεν είναι σκέτα τέτοιο. Αυτό που εξελίσσεται ταυτόχρονα με το λιγόστεμα των χρημάτων είναι και λιγόστεμα εμπιστοσύνης στις δυνάμεις μας, είναι και λιγόστεμα συλλογικών σκοπών για να πολεμάμε, είναι και λιγόστεμα μαχητικότητας, είναι εν ολίγοις υπονόμευση της δυνατότητας για αυτόνομη εργατική οργάνωση.

Όσοι πίστεψαν ότι το Κράτος έχει μόνο τη μορφή του αγαθού πατέρα, που όσο του ζητάς τόσο σου δίνει, μπορούν να συνεχίσουν να αυταπατώνται. Για μας τους υπόλοιπους απομένει η σκληρή συνειδητοποίηση: ότι το Κράτος ήταν και εξακολουθεί να είναι ένας μηχανισμός βίας απολύτως εχθρικός προς τα εργατικά συμφέροντα, ότι οι παλιές μορφές οργάνωσης είχαν φτιαχτεί για να τα φέρνουν βόλτα με μια κατάσταση που πια καταρρέει οριστικά, άρα πάνε κι αυτές για πέταμα, ότι αν κάτι έχει αξία δεν είναι η ρετρό νοσταλγία, αλλά η ανακάλυψη νέων τρόπων να πολεμάς, νέων τρόπων να οργανώνεσαι, νέων τρόπων να διεκδικείς και να κερδίζεις την ταξική εμπιστοσύνη.

Κατά τα άλλα, ναι, τα πράγματα είναι δύσκολα...

Metro Tools

εργαλεια για αυτόνομη προλεταριακη χρήση

metro.tools@yahoo.com